

COLOFON

FYLAkra nr. 364

**nummer 2
jaargang 55**

oplage: 540

FYLAkra is het personeelsblad van en wordt uitgegeven voor de secties en afdelingen van het departement Natuur- en Sterrenkunde van de faculteit Bètawetenschappen, Universiteit Utrecht

Eindredactie en vormgeving

Rudi Borkus (JI)

Redactie

Wouter Bergmann Tiest (HIFM)

Hedwig van Driel (ITF)

Dante Killian (Instrumentatie)

Erik Langereis (JI)

Roelof Ruules (ICT-Bèta)

Carina van der Veen (IMAU)

Karine van der Werf (Nanophotonics)

Reproductie

Document Diensten Centrum Uithof (DDCU)

Redactieadres:

Redactie Fylakra, Minnaertgebouw kamer 118

Leuvenlaan 4, 3584 CE Utrecht

tel. 030-2531007, e-mail: Fylakra@phys.uu.nl

Kopij

Kopij voor FYLAkra kan worden ingeleverd bij de leden van de redactie. Kopij aanleveren kan in elke gewenste vorm maar het liefst via e-mail als Word of tekstdocument. Voor vragen kunt u zich wenden tot de eindredacteur.

Oudmedewerkers die na hun dienstverband Fylakra nog wensen te ontvangen kunnen dit doorgeven aan de redactie

De redactie houdt zich het recht voor om ingezonden artikelen in te korten of te weigeren. Artikelen waarvan de auteur bij de redactie niet bekend is worden niet geplaatst. Overname uit dit blad is alleen toegestaan met bronvermelding

**Artikelen worden
geplaatst onder
verantwoording
van de redactie**

In dit nummer

Acclimatiseren, <i>geachte lezer(es)</i>	4
Van vloeistof naar ijs, <i>introdactie Matthijs Bénit</i>	5
Clement Wong, <i>new at ITF</i>	7
Een-tweetje met Suriname, <i>samenwerking met de Anton de Kom Universiteit</i>	8
ICT-Bèta - uitgemigreerd? , <i>de nieuwe configuratie bij ICT-Bèta</i>	12
De 2012 reeks, <i>puzzel</i>	14
$E = Mc^2$, <i>strip</i>	15
Louk in Switi Sranan, <i>Uitvliegers</i>	16
Blondies, <i>voor bij de koffie</i>	19
De zachte materie, <i>oratie Paul van der Schoot</i>	20
Sol Iustitiae Illustra Nos!, <i>UU verlicht de Dom met lasers</i>	22
Abstracte kunst uit de echte wereld.	25
Drukbezochte receptie, <i>Moleculaire Biofysica bestaat 75 jaar</i>	26
Oplossing puzzel Fylakra nr. 1	27
Selma Huisman, <i>promotie</i>	28
Nico Kuipers met pensioen	30
Vaste prijs, <i>column</i>	32
Het David de Wied gebouw feestelijk geopend.	33

Acclimatiseren

Een maand heb ik met Ad Mooldijk (Flsme) en Hans Jordens (RUG) in Suriname gebivakkeerd voor een project met de Anton de Kom Universiteit in Paramaribo. Twee weken werken aan het practicum en twee weken vakantie. Een mooie ervaring in een prachtig land. Warm en vochtig, je weet niet wat je meemaakt. En dan was het nog de kleine droge tijd waarin het minder zou moeten regenen en de temperatuur het laagst is van het hele jaar. Regenen deed het alsnog voldoende en de warmte en de vochtigheid zorgen ervoor dat je een stuk lager activiteitsniveau moet aanhouden maar daar kom je pas na een paar dagen (en genoeg zweedruppels) achter. Maar gelukkig kennen ze ook in Suriname airconditioning dus op de universiteit kon er lekker doorgewerkt worden. Terugkomend in Nederland is het dan ineens lente en is de zomertijd ingegaan. Ik kan het iedereen aanraden, ik ga ineens de pensionado's die overwinteren in warme landen een stuk beter begrijpen.

Dat we daar geweest zijn kunt u ook zien in deze Fylakra. Ad Mooldijk schrijft een uitgebreid artikel over het project en ondergetekende heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt om Louk Conrads te interviewen in het kader van de rubriek Uitvliegers. Louk heeft tien jaar geleden het IMAU vaarwel gezegd en is de wereld over gaan reizen, twee jaar geleden is hij neergestreken in Paramaribo en hoe het hem daar vergaat kunt u lezen in een uitgebreid interview.

Verder staat dit nummer vol met nogal wat evenementen. Wat dacht u van de opening van het David de Wied gebouw, de lasershow die is opgevoerd vanuit het Van Unnikgebouw schijnend op de Domtoren in het kader van het lustrum van de Universiteit, en last but not least Moleculaire Biofysica vierde het 75-jarige bestaan met een boekje en een drukbezochte receptie in de kassen van de Botanische Tuinen. Ook is na twee jaar verhuizen, herstructureren en andere narigheid het stof bij ICT-Bèta neergedaald en Roelof Ruules stelt de 'nieuwe' medewerkers en indeling aan u voor.

Op het personele vlak is er natuurlijk ook nieuws. Nico Kuipers, de laatste der 'gasjongens' is met pensioen gegaan, Paul Jurrius wuift hem uit. Selma Huisman is gepromoveerd, Clement Wong is nieuw bij het ITF (dat artikel had de vorige keer al moeten verschijnen maar die was er tussendoor geglipt, zijn foto was al wel afgedrukt) en heeft Paul van der Schoot zijn oratie uitge-sproken.

Veel leesplezier gewenst,

Rudi Borkus
Eindredacteur

Geachte lezer(es)

Van vloeistof naar ijs

Lichtelijk overmand door alle indrukken, gedreven door nieuwsgierigheid, geïnspireerd door een voorliefde voor modelleren, en verbaasd over de absentie van praktisch al mijn collega's, ben ik in april begonnen met een promotie bij de vakgroep IJs en Klimaat van het IMAU. De komende 4 jaren zal ik mij gaan verdiepen in het modelleren van ijs-dynamica van gletsjers in Groenland. Omdat ik slechts behept ben met kennis van de vloeistofmechanica, opgedaan in Delft, heb ik een aardig inlees-karwei voor mij liggen. Ik kijk erg uit naar het ontdekken van deze wonderlijke ijs-wereld en naar uw schouderklopjes om mij door dit proces heen te helpen.

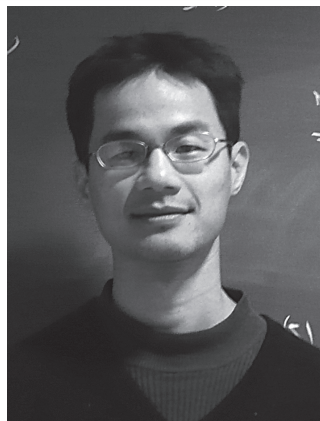
Voor de koffietafel: Ik houd niet zo van evenementen organiseren, ham met meloen, belastingaangifte doen, maar des te meer van klussen aan het interieur, rondstruinen door Parijs, teksten van J.J.S. Slauerhoff, ronkende jazz-platen uit de jaren '50, liften door een vreemd land, uitslapen zonder de wekker te zetten, schaatsen (bij voorkeur op natuurijs), rijden in een 2CV en het creëren van een perfecte espresso of cappuccino (een AiO is immers een toestel om koffie te transformeren tot theorieën).

Ik heb er zin in!

Matthijs Bénit

Clement Wong

My name is Clement Wong and I am a new postdoc in the condensed matter theory group of Rembert Duine and Henk Stoof. I did my PhD at UCLA under the supervision of Yaroslav Tserkovnyak. We developed a hydrodynamic theory of current-magnetization dynamics in inhomogeneous ferromagnets, a topic relevant to the field of Spintronics. We have also systematically derived semiclassical corrections to the Boltzmann equation in spin-orbit coupled electronic systems. For my postdoc, I plan to do research on topics in both Spintronics and Cold atoms.

**New at
ITF**

I was born in Hong Kong, and immigrated to the United States when I was nine. I grew up in southern California in a surf city called Huntington Beach, but regrettably never learned how to surf. When I was younger, I was active in music, playing the violin and piano. I also played some recreational sports such as soccer, basketball, and table tennis. Now, when I have time, I try to do some Yoga and Tai Chi. I was told that I speak English with a Midwest accent, which I somehow managed to pick up in a couple years that I spent living in Michigan. I am generally easy going and friendly. I look forward to making new friends here at the ITP and in the city of Utrecht.

Regards,

Clement

Een-tweetje met Suriname

In het kader van een twinning project zijn Rudi Borkus (JI) en Ad Mooldijk (FISme) samen met Hans Jordens (RUG) voor drie weken naar Suriname geweest. Het al anderhalf jaar lopende project wordt met deze reis min of meer afgesloten. Het meest concrete doel van het project is het vernieuwen van het eerstejaars practicum voor natuurkunde en advisering bij het opzetten van een bachelor natuurkunde in de nieuw op te richten faculteit Bètawetenschappen bij de Anton de Kom Universiteit in Suriname (AdeKUS). Daarnaast wordt er tijd besteed aan de training van kandidaten voor de internationale natuurkundeolympiade en aan een kijk op het voortgezet onderwijs in Suriname.

Vi.n.r. Ad Mooldijk, Frits Gravenberch (oudmedewerker van didactiek die nu in Suriname woont), Bing Tan (practicumleider uit Suriname) en Hans Jordens op bezoek bij een practicum op een middelbare school in Nickerie.

De Twinningfaciliteit Suriname - Nederland beoogt de samenwerking te versterken tussen Surinaamse en Nederlandse particuliere organisaties. Deze samenwerking zou moeten leiden tot een kritische massa binnen het Surinaamse maatschappelijke middenveld zodat deze op haar manier kan bijdragen aan de armoedebestrijding in Suriname

De Anton de Kom Universiteit Suriname heeft een faculteit Technische Wetenschappen met richtingen werktuigbouwkunde, elektrotechniek, agrarische productie, delfstofproductie, infrastructuur en milieuwetenschappen. Studenten met een bachelor in deze richtingen kunnen voor een master

naar het buitenland. Daarna keren zij vaak weer terug naar Suriname en versterken zo het wetenschappelijk kader in het land. Voor de algemene bètavakken geldt dit niet. Studenten gaan al voor een bachelor naar het buitenland en blijven daar dan ook vaak om aan hun carrière te werken. Met het opzetten van een bètafaculteit met een bachelor die aansluit op universiteiten in het buitenland hoopt men deze braindrain te keren en het vergrijzende kader te verjongen en te vergroten. Op termijn is er wellicht een masteropleiding mogelijk, afhankelijk van de mogelijkheden voor onderzoek.

Een probleem zit in de kwalificaties van het huidige personeel voor het opzetten van een bachelor. Voor het eerste studiejaar lukt het nog om eigen personeel in te zetten. Daarna wordt dat lastiger. Tijdens het opbouwen van eigen kader is een optie om met collega's uit samenwerkingslanden te werken die voor een aantal weken in Paramaribo komen lesgeven.

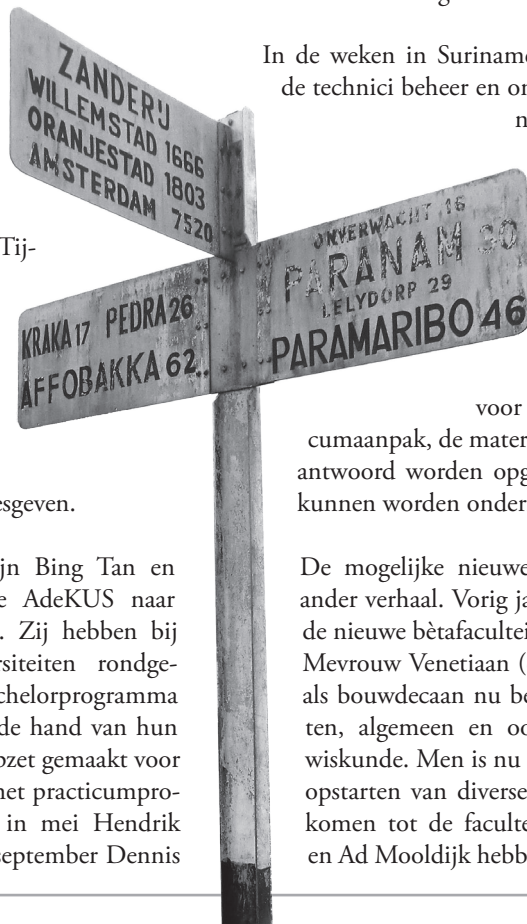
In oktober 2009 zijn Bing Tan en John Neede van de AdeKUS naar Nederland gekomen. Zij hebben bij verschillende universiteiten rondgekeken voor het bachelorprogramma en de practica. Aan de hand van hun bevindingen is een opzet gemaakt voor het vernieuwen van het practicumprogramma. Daarna is in mei Hendrik Kromosemito en in september Dennis

Pawirodikromo naar Nederland gekomen. Deze technici hebben hier op de werkplaats hun vaardigheden vergroot en tegelijk ook materiaal gemaakt voor verschillende nieuwe proeven.

Rudi Borkus is intussen hard bezig geweest met allerlei apparatuur die op verschillende universiteiten over was, in orde te maken en te verschepen naar Suriname, naast wat door de technici vervaardigd was. Deze apparatuur, met wat er nog uit het budget van de projectgelden gekocht kan worden, zorgt voor een goed geoutilleerde practicumzaal, waarin nu practicum gedaan kan worden op een manier zoals die ruwweg nu ook bij onze universiteit gebruikelijk is.

In de weken in Suriname heeft Rudi met de technici beheer en onderhoud doorgenomen en verder heeft hij een plan gemaakt om de verouderde practicumzalen multifunctioneel te maken en gereed voor de nieuwe practicumaanpak, de materialen goed en verantwoord worden opgeborgen en goed kunnen worden onderhouden.

De mogelijke nieuwe bachelor is een ander verhaal. Vorig jaar is besloten dat de nieuwe bètafaculteit er moet komen. Mevrouw Venetiaan (dochter van...) is als bouwdecaan nu bezig dit op te zetten, algemeen en ook specifiek voor wiskunde. Men is nu nog druk met het opstarten van diverse processen om te komen tot de faculteit. Hans Jordens en Ad Mooldijk hebben zich vooral be-

Twee dagen in Babunhol aan de Surinamerivier. Soort van heisessie in de jungle. Zoals u ziet is het hard werken maar dat heeft Ad er wel voor over.

zig gehouden met het onderwijsprogramma voor natuurkunde. Aan de hand van de bevindingen uit Nederland heeft men in Suriname in kaart gebracht waar nog over besloten moet worden.

Aan de hand van diverse gesprekken is er een kernprogramma opgesteld van vakken die in elk geval nodig zijn. Verdere programmering hangt af van de invulling die men aan de bachelor wil geven. Aansluiten bij masters in het Buitenland, opleiden van bachelors voor het eigen kader, aansluiten bij bestaande richtingen in de huidige universiteit, de mogelijkheid om met de bachelor onderwijs te kunnen geven (onderbouw) of versneld een mo-B opleiding te volgen (bovenbouw), het kan allemaal en hangt af van wat men met de opleiding wil bereiken en of men de menskracht kan mobiliseren.

Daarnaast zijn verschillende scholen bezocht en is geprobeerd het omgaan met practicum in het v.o. in Suriname in beeld te krijgen. In de onderbouw is er niets, geen apparatuur op scholen. In bovenbouw Havo gebeurt ook niets. Op het VWO is er in klas vijf officieel een uur in de week gereserveerd voor practicum, wat uitmondt in een landelijk practicum-schoolonderzoek. Op een paar scholen wordt regelmatig practicum gegeven, op de andere scholen gebeurt ook hier weinig, op een kleine oefening voor het praktisch schoolonderzoek na. De scholen die we bezocht hebben hadden een kleine basisuitrusting met statieven, wat volt- en ampèremeters en soms wat optica. Er zijn meestal geen lokalen geschikt voor practicum en een kabinet is vaak niet meer dan een kleine nis. Wat er aan practicum gedaan wordt is vrij kookboekachtig en bevordert niet het kritisch denken.

Tijdens de trainingen voor de natuurkunde-olympiade die Hans en Ad daar verzorgd hebben, bleek ook dat de leerlingen (die uit heel Suriname komen), moeite hebben om kritisch naar de opstelling te kijken en om vlot door te werken. Door veel aan ze te vragen, zien ze wel in wat ze moeten doen. Dit sterkt ons in de overtuiging dat juist door actievere werkvormen en leerlingen uitdagen om kritisch na te denken het onderwijs in Suriname een stevige boost kan krijgen. Dit voor elkaar krijgen zal echter een kwestie van lange adem zijn.

De gastheren hebben er op een aangename manier voor gezorgd dat werken en overleggen af en toe konden worden gecombineerd met iets zien van het mooie land. We hebben een school in Nickerie (de tweede stad

van Suriname) bezocht en daar meteen een eerste bespreking aan gekoppeld. Onderweg zijn Groningen en Wageningen aangedaan en hebben we een project om de kustlijn te versterken met de aanplant van mangrovebossen bezocht. Een tweedaagse bespreking in een huisje in het oerwoud langs de Surinamerivier geeft je het gevoel dat een paradijs op aarde toch niet zo ver weg is...

Nu moeten we de laatste puntjes nog op de i zetten en de rapportage en advisering afronden. Als de mogelijkheid bestaat om verantwoord de samenwerking voort te zetten, zien we zeker mogelijkheden.

Tekst: Ad Mooldijk, Flisme

Foto's: Rudi Borkus

Dennis Pawirodikromo (links) en Hendrik Kromosemito aan het werk bij het practicum in Paramaribo. Beide technici zijn een maand (in april en oktober vorig jaar) in Utrecht geweest. Ze hebben daar opstellingen gebouwd bij Instrumentatie, ervaring opgedaan, scholen bezocht en natuurlijk Nederland bekeken.

ICT-Bèta - uitgemigreerd?

ICT Bèta is na jaren van verhuizingen, samenvoegingen en herstructureringen definitief op zijn plek in het wiskundegebouw. Tijd voor redacteur Roelof Ruules om de nieuwe situatie eens uitgebreid uit de doeken te doen.

De afgelopen vijf jaar is de Faculteit Bètawetenschappen flink in beweging geweest. Niet alleen organisatorisch is er veel veranderd, ook het fysieke landschap is flink verschoven. Gebouwen kregen een ander uiterlijk en/of innerlijk, en vrijwel niemand is nog te vinden op dezelfde plek als vijf jaar geleden.

Voor de ICT-afdeling van Bèta geldt dat evenzo. Na een aanloopperiode waarin de oorspronkelijke pre-Bèta-groepjes nog min of meer zelfstandig werkten, werd de groep grotendeels als één geheel ondergebracht op de vijfde verdieping van het BBL. Maar niets is zo tijdelijk als een definitief onderkomen. Begin 2010 werden de spullen gepakt en verhuisde ICT-Bèta naar de vierde verdieping van het MI — met een zeer korte tussenstop op de vierde van het Minnaert, maar dat lag meer aan de verhuizers dan aan de ICT.

Feitelijk was de groep toen nog altijd niet compleet. De ICTers van het FIsmé in Overvecht hoorden misschien formeel wel bij de club, maar ze zaten in alle opzichten ver weg. De ICTers van het departement Informatica vielen zelfs formeel niet onder ICT-Bèta. Daarin is in het vorig jaar verandering gekomen.

Eerst trokken de Informatica-mensen in bij de collega's in het MI. En met de integratie van de twee FIsmé-afdelingen op de Uithof

belandden ook die ICTers in het Wiskundegebouw. Maar daarmee waren de migraties nog niet volledig rond. Over de inzet van de Freudenthalers bestond een tijdlang onduidelijkheid: hoorden ze nu volledig bij ICT-Bèta en deden ze uit dien hoofde klusjes bij FIsmé, of was het precies andersom.

Uiteindelijk is daar afgelopen najaar een modus voor gevonden, zodat we nu kunnen zeggen dat ICT-Bèta zijn definitieve samenstelling en plaats heeft bereikt — tot de volgende migratie, uiteraard.

ICT-Bèta bestaat nu uit twee hoofdonderdelen: de Servicegroep onder leiding van Chun Lai, die zich vooral bezighoudt met onderhoud, inkoop, licentiebeheer en eerstelijns ondersteuning; en de Ontwikkelgroep onder leiding van Rob van den Broek. De laatste groep valt feitelijk weer in twee delen uiteen, met een groep die zich vooral richt op zaken als account- en systeembeheer, en het ontwikkelen en beheren van applicaties voor dat beheer, en een groep die onder de algemene noemer 'technisch informatiemanagement' zorg draagt voor ontwikkeling van applicaties, en het geven van advies en ondersteuning aan onderzoek en onderwijs.

Daarnaast zijn er steunpunten in andere gebouwen voor bijvoorbeeld apparaat-uitleen. Deze steunpunten worden meestal bemenst door student-assistenten. Er is een groepje student-assistenten dat hand- en spandiensten verleent aan de Ontwikkelgroep. Er lopen regelmatig nog één of twee stagiaires rond, meestal bij de Servicegroep.

En last but not least: het geheel staat onder leiding van Henk Mos, bij de meeste

ICT-Bèta:

1. Henk Mos (hoofd)
2. Chun Lai (servicegroep)
3. Ben Goes
4. Hans Maree
5. Ronald van Trigt
6. Ruud van Kooten
7. Sim Kranenburg
8. Rob van den Broek (ontwikkelgroep)
9. Bas Holleman
10. Carel van der Werf
11. Frank van de Wiel
12. Han Hermesen
13. Henk Penning
14. Koos van den Hout
15. Lukas de Groen
16. Marc Coemans
17. Marcel Kramer
18. Marjon Engelbarts
19. Michiel Tersteeg
20. Roelof Ruules

bewoners van het Princetonplein geen onbekende.

Door de diverse verhuizingen, de schaalvergroting, en grotere invloed van het UU-servicecentrum ICT (dat verantwoordelijk is voor 'die andere migratie') is ICT-Bèta misschien wat minder zichtbaar dan de vroegere FCG van natuurkunde. Toch zorgen de Bèta-ICTers voor veel faciliteiten en applicaties. Medewerkers en studenten van Bèta kunnen bijvoorbeeld beschikken over meer opslagruimte dan de gemiddelde UU-medewerker. Binnen en buiten Bètawetenschappen wordt bovendien gebruik gemaakt van applicaties die door de ontwikkelaars

van ICT-Bèta zijn gemaakt: de roosterpagina's op de Bètawebsite, de nieuwsvoorziening van Bètawetenschappen, en zelfs de 'pasjesgenerator' van de Botanische Tuinen zijn in elkaar gestoken op de 4e van het MI.

Zijn we nu definitief geland? Het flauwe maar ware antwoord is natuurlijk dat ICT nooit stilstaat. Ook de komende jaren zal er nog zeker het nodige veranderen — zeker in de techniek, en misschien ook in de aanpak, samenstelling en zelfs de fysieke locatie van ICT-Bèta. Maar voorlopig is dit zeker de definitieve stand van zaken.

Tekst Roelof Ruules

Foto's van de website van ICT-Bèta (diverse fotografen)

De 2012 reeks

Bereken:

$$2012^2 - 2011^2 + 2010^2 - 2009^2 + 2008^2 - 2007^2 + \dots \dots + 4^2 - 3^2 + 2^2 - 1^2 =$$

Stuur uw oplossing naar de eindredacteur en maak kans op een lekkere fles wijn

$$E = Mc^2$$

door Joshua Peeters

JOSEPH PLATEAU KEEK BIJ WIJZE
VAN EXPERIMENT 25 SECONDEN
RECHTSTREEKS IN DE ZON !

HIJ WERD BLIND...

WELNEE,
DIT IS GEWOON
EEN HEEL
HEFTIG
NABEELD!

Louk in Switi Sranan

Uitvliegers is al een oude rubriek in Fylakra. Hij wordt niet altijd gevuld, de redactie weet niet altijd gegadigden te verzinnen maar deze keer hebben we er weer één. Louk Conrads heeft na zijn pensioen (10 jaar geleden) de wereld over gezworven en heeft zich twee jaar geleden met zijn vrouw Marian in Paramaribo gevestigd. Omdat het toeval wilde dat ook uw eindredacteur een aantal weken in Suriname verbleef hebben we de dingen gecombineerd en onderstaand interview is daarvan het resultaat.

Lekker warm, Paramaribo. Zwetend fiets ik door de stad op zoek naar de Albergastraat. Gelukkig is het dichtbij mijn appartement, ik had het al snel gevonden. Louk en Marian hebben me uitgenodigd voor een borrel en een etentje en dat sla ik natuurlijk niet af. Ik sta voor een groot mooi huis en Louk doet open. Hij blijkt een vitale man van 72 die zich goedlachs door het leven slaat.

Tien jaar geleden heeft hij het IMAU vaarwel gezegd en had grootse plannen om zijn

tijd te gaan vullen. Schaakles geven, pianospelen, en meer van die dingen waar hij eigenlijk nooit meer aan toe is gekomen. Maar hij komt er nog steeds niet aan toe want het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Nu geeft hij les in meteorologie, klimatologie en oceanografie aan geografiestudenten van de lerarenopleiding, het IOL. Met hulp van het IMAU (Roderik van de Wal en Will de Ruijter), Wageningen (Tropische klimatologie van Leo Kroon, oud IMAU-er), Nicole van Lipzig en Nanne Weber heeft hij readers kunnen samenstellen, want boeken kunnen de meeste studenten niet betalen. Studentes eigenlijk, van de klas is het merendeel vrouw.

Dat verschijnsel is nogal algemeen in Suriname, de jongens gaan voor een snelle schoolcarrière en gaan na de middelbare school (vaak alleen Mulo) het liefst meteen werken, de meisjes (die het betalen kunnen, en dat zijn vaak de Hindoestaanse en Javaanse studenten) studeren door. Meisjes, maar eigenlijk al vrouwen met kind en twee of meer baantjes overdag! Op mijn opmer-

**Louk's visie
wat betreft het
klimaatdebat**

king dat hij dan toch ooit het goede beroep heeft gekozen als hij daar nu nog steeds mee bezig is licht hij breeduit.

Maar dat is niet het enige. Ook werkt hij samen met hoogleraar Naipal, hoogleraar Klimaatverandering en waterresourcemanagement aan de Anton de Kom universiteit. Deze prof is bezig om het klimaatonderzoek in Suriname naar een hoger plan te tillen. Louk heeft daarbij een adviserende functie. Suriname zal in de toekomst, als de huidige klimaatmodellen kloppen, flink last krijgen van de zeespiegelstijging. De kust loopt zeer vlak de oceaan in doordat de kuststrook van Suriname eigenlijk bestaat uit rivierklei die is aangeslibd vanuit haar eigen rivieren. Ook de uitstroom van de Amazone zorgt voor een grote aanwas van slib. Een kleine zeespiegelstijging heeft dus enorme effecten op de kust van het land. Men is bezig met

Louk en Marian aan de rijkgevlude tafel op het inpandige terras. Lekker overdekt buiten zitten is wat betreft het klimaat geen overbodige luxe. Warmte en regen gaan hier hand in hand

het bouwen van zeedijken en andere maatregelen die moeten zorgen dat het land in de toekomst ook veilig is. Er wordt dus al veel onderzoek gedaan naar kustbescherming. Een groot probleem is bijvoorbeeld het weggappen van mangrovebossen ten behoeve van woningbouw. Er wordt op de universiteit onderzoek gedaan naar het aanplanten van die bossen maar dat heeft tot nu toe nog weinig succes opgeleverd. Louk heeft goede herinneringen aan Utrecht, hij is eigenlijk vanaf het begin betrokken geweest bij de oprichting van het IMAU en heeft het zien uitgroeien tot het huidige instituut. Eerst hoorde het instituut bij geologie, daarna geofysica en nu dus fysica. De combinatie Meteorologie en

Oceanografie is wat hem betreft een gouden greep. Zeker gezien de huidige problematiek over klimaatverandering en zeespiegelstijging.

Het was een mooie pionierstijd. Alle verhuizingen heeft hij meegemaakt. Zeker in het begin was je als medewerker verantwoordelijk voor bijna alles. “Van de inrichting van de kamers, het aanvragen van telefoonlijnen tot en met directieoverleg met het KNMI over bijvoorbeeld zure regen” lacht Louk. Zijn afscheid staat hem ook nog goed voor de geest. Een afscheid met een meteorologisch getinte instrumenten, zoals de eolische harp, een windmachine en een dondervel. Dit alles onder muzikale begeleiding van Han van Dop en Maarten Krol. Hij heeft er nog een video van.

De boeken uit Utrecht zijn meegegaan, ze staan in een airconditioned kamer vanwege de hoge luchtvochtigheid. Toch lukt het nauwelijks het vocht weg te houden. Minder dan 50% wordt het nooit. Maar het is acceptabel. Ook Marian heeft een eigen bi-

bliotheek, ze is kunsthistorica en geeft nu ook les op het IOL, de lerarenopleiding. De IOL zocht een docent kunstgeschiedenis en nietsdoen kan ze eigenlijk niet dus dat kwam mooi uit. Een kamer vol kunstboeken, het is een indrukwekkend gezicht.

Het bevalt ze uitstekend in Suriname, met name het lekkere weer het hele jaar door is aan Louk wel besteed. Het warme klimaat doet wonderen voor zijn gewrichten. Marian mist de seizoenwisselingen. Of ze hier blijven, daarover zijn ze nog niet helemaal uit. Het ontbreken van culturele voorzieningen zoals theater, kunstgaleries, musea en meer van die vanzelfsprekende zaken in Nederland breekt ze toch wel erg op. New York is wat dat betreft een droom voor Marian maar het klimaat daar weer het obstakel. Voorlopig zitten ze in ieder geval goed en genieten ze van het lekkere klimaat, Het werd nog een gezellige avond met een lekker etentje: Surinaamse groenten, rijst, grote gamba's en als toetje ramboetan. Met spijt neem ik afscheid en dank Marian en Louk voor een leuk interview.

Rudi Borkus

Als je rustig in de tuin zit lopen de leguanen bijna het terras op. Alleen als er onbekende mensen zitten blijven ze iets verder achter in de tuin

Abstracte kunst uit de echte wereld

Voor deze rubriek maak ik foto's van 'toevallige' kunstwerken. Daarmee bedoel ik objecten die niet zijn bedoeld als kunstwerk, maar toevallig wel zo uitpakken. Wie onlangs langs de Oranjebrug kwam (aan de Jutfaseweg) kan bijna niet anders gedacht hebben dan dat hier wel sprake was van bedoelde kunst. Niemand minder dan het Bulgaars-Franse koppel Christo moet zijn geland in Utrecht. Maar nee, het is geen 'bedoeld' kunstwerk, alleen maar een brug in renovatie. Dus mag ik hem opnemen. Op de achtergrond een enigszins verbaasd kijkende watertoren — maar dat is toeval.

Kijk voor de originele kleurenfoto en eerdere afleveringen van "Abstracte kunst uit de echte wereld" op <http://www.phys.uu.nl/~ruules/div/fylakra/christo>

De zachte materie

Het is toch altijd een mooi gezicht: een cortège hoogleraren in toga, met aan het hoofd een toch-wel-enigszins zenuwachtige orator aan het hoofd die zich binnenkort lid van hun groep mag noemen. Alleen eerst nog een lezing.

Paul van der Schoot bouwde zijn intreedrede van de grond af op, beginnend met de vraag “wat is materie?” Een vraag die lastiger te beantwoorden blijkt dan wel zou lijken. “Dat wat ruimte inneemt” - zo stelde Descartes het ooit. Probeer materie beter te begrijpen, en je komt problemen tegen. Het basisschoolidee dat materie altijd voorkomt als gas, vloeistof of vaste stof (van der

Schoot noemt ze respectievelijk ijle, natte en harde materie) blijkt niet volledig: want wat is tandpasta dan bijvoorbeeld? Of verf, of yoghurt?

Laten we het voorbeeld van tandpasta noemen: het vormt zich naar de tube als een vloeistof, en gedraagt zich ook vloeibaar als er op de tube gedrukt wordt, maar als het op je tandenborstel ligt gedraagt het zich als een vaste stof. Er is dus een vierde categorie: zachte materie. In de woorden van de orator: “Er zijn materialen die zich soms gedragen als vloeistoffen en soms als vaste stoffen, en er zijn zelfs materialen die zich gedragen zowel als vaste stoffen én als vloeistoffen”.

Paul van der Schoot (midden) en Casper Erkels (links) aan het hoofd van het cortège

Om zachte materie te begrijpen en te bestuderen wordt de statistische mechanica gebruikt: de studie van hoe de wisselwerking tussen deeltjes op microscopisch niveau leidt tot macroscopische fenomenen, en waarvan de geschiedenis door Van der Schoot werd beschreven. Daarbij is het concept entropie cruciaal: zachte materialen zijn materialen waarbij entropie een relatief grote rol speelt ten opzichte van de energie. Hierdoor is het op microscopisch niveau een drukte van jewelste in zachte materialen: alles bibbert en trilt er op los.

De rest van de rede werd besteed aan steeds technische details - aan een samenvatting

zal ik me dan ook niet wagen. Ook ging Van der Schoot in op zijn eigen onderzoek, dat voornamelijk over polymeren gaat – lange strengen zoals bijvoorbeeld DNA – en de zelforganisatie daarvan. Tenslotte eindigde hij met een pleidooi voor multi-disciplinariteit in de wetenschappen: zowel tussen de natuur- en scheikunde en de biologie als door de combinatie van theorie, experiment en computersimulaties. En toen was het, nadat alle te bedanken mensen genoemd waren, tijd voor een borrel in de mooie senaatszaal van het academiegebouw. Gefeliciteerd!

Tekst Hedwig van Driel
Foto's Anne-Marie Steijl

Sol Iustitiae Illustra Nos!

Groots, schitterend, fascinerend! Het lichtspectakel Sol Lumen ter ere van het 375-jarig bestaan van de universiteit combineerde fantastisch wetenschap met kunst. Zeven laserbundels in de kleuren van de universiteitsvlag verlichtten vanaf de Uithof (of heet dat Utrecht Science Park?) de Domtoren, zoals je wellicht ook van een zon der gerechtigheid zou verwachten.

Daarnaast was er ook de mogelijkheid om de lichtbundels van begin tot eind goed te bekijken. Startend op de 19^e verdieping in het Van Unnikgebouw spuwden lasers een gezamenlijk effectief vermogen van 106W in de richting van de Dom, waar de fotonen 11.8 μ s later aankwamen. Bovenop de Neudeflat was de aanblik van Sol Lumen fenomenaal. Toch mooi dat (mede) dankzij de Natuurkunde het lustrum nu goed op de kaart staat en op de CCD-chips van de honderden fotografen.

Vreemde verschijnselen

Al fietsend en fotograferend vielen echter twee zaken op. De bundels leken wel heel erg breed en vanaf de grond bezien trilden de bundels behoorlijk asynchroon op en neer. Eens kijken of hier iets zinnigs over te melden valt.

De specificaties van de laserbundels meldden een bundeldiameter $< 2\text{--}3$ mm en een divergentie kleiner dan 0.3 mrad. Dat zou dus betekenen dat de diameter van een bundel op de Domtoren maximaal 1.1 m kan zijn. Echter proefondervindelijk blijkt dat de bundel ongeveer 4-5 meter breed is op de Domtoren zelf. Dit verschil valt te relateren aan de gevoeligheid van het oog en de definitie van de bundeldiameter, d.w.z. de 2σ -breedte bij een Gaussisch bundel-

profiel. Door de grote lichtgevoeligheid van de staafjes, is het aannemelijk dat het oog in het donker de lagere intensiteiten aan de rand van de bundel goed kan waarnemen en blijkbaar een bundelbreedte van $\sim 8\sigma$ kan waarnemen. Ook de verbrede bundels die onderweg van de Uithof naar het centrum boven het hoofd zichtbaar zijn, zijn terug te voeren tot de lichtgevoeligheid van het oog om het meervoudig verstrooide licht waar te nemen. Dit moet dan ook betekenen dat wanneer Sol Lumen overdag plaats zou hebben, het effect een stuk minder spectaculair wordt...

Dan blijft de vraag over waarom de bundels behoorlijk asynchroon trilden in de lucht. Veel verschillende verhalen doen inmiddels de ronde en ik wil graag de lezer uitnodigen om met een sluitend bewijs te komen, want mijn kennis reikt niet ver (genoeg).

Discussie

Allereerst is er bij de koffietafel een groep die het effect toeschrijft aan thermische fluctuaties en dichtheidsverschillen waardoor de lucht en dus laserbundel trilt. Is de warmte-uitstoot van het Kruidtgebouw, waar de laserbundels overheen schieten, een mogelijke bron, of anders thermische effecten boven de snelweg en stad? Ook de grenslaag om het Van Unnikgebouw dient eventueel beschouwd te worden, aangezien de lichtbundels daar van binnenshuis naar buitenshuis gaan. Een verschil van 0.01% in brekingsindex van luchtlagen (een temperatuurverschil van ongeveer 10 graden) kan immers al een hoekverandering van 0.1 mrad tweeweg brengen. Of staan de laserbundels wel degelijk stil (op de Domtoren lijkt de trilling een stuk minder zichtbaar...), maar zorgt de luchtlaag tussen de waarne-

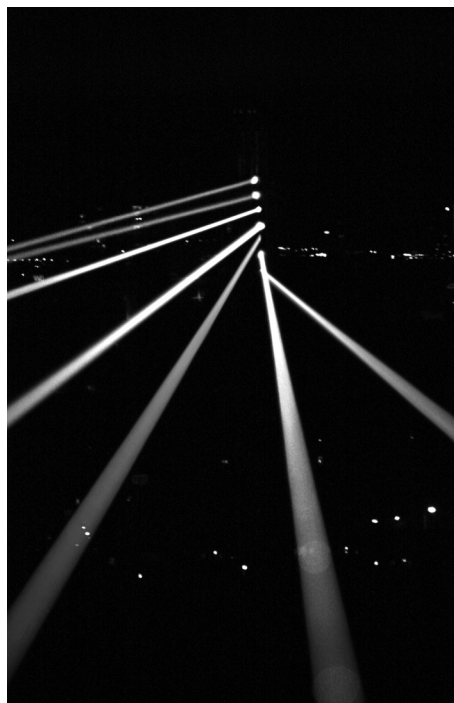
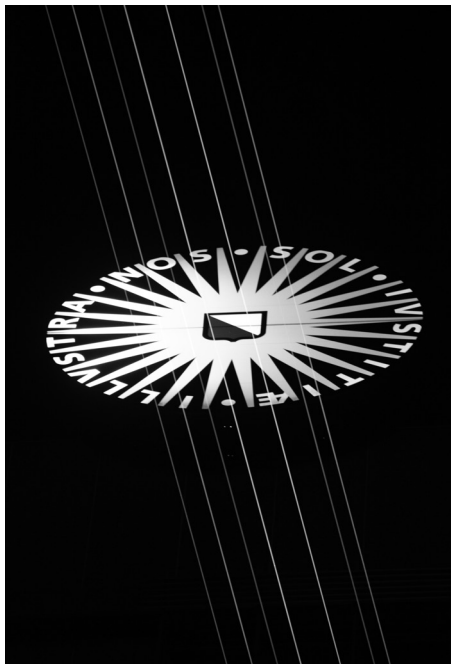

mer op de grond en de bundels op 60 m hoogte juist voor een schijnbaar trillend effect?

De andere kant van de koffietafel zet in op trillingen van het gebouw en/of lasersysteem en neemt een vrij stabiele luchtlaag aan op 60 meter hoogte boven de grond. Enig naspeuren leert dat volgens EU normen het 75.67 m hoge Van Unnikgebouw maximaal een horizontale uitwijking van 13 cm mag hebben en dat zou (onder extreme weerscondities) kunnen resulteren in een trillingsamplitude van maar liefst 7 m op de Domtoren. Echter tijdens Sol Lumen was het erg mooi en stabiel weer en bovendien zou je dan verwachten dat de bundels synchroon trillen.

Mogelijke bron voor de trillingen zijn de popelende/stampende mensenmassa in de ruimte waar de laser opgesteld staan, waardoor de lasersystemen en de richtspiegels miniem trillen. Dit zou daarmee ook verklaren dat de bundels asynchroon trillen en dat trilling pas op grotere afstanden zichtbaar wordt. Aangezien de bundels op de Domtoren trillen met een amplitude van ongeveer 1 meter, dan zou een richtspiegel oscilleren onder een hoek van 0.28 mrad oftewel met uitwijking van $85 \mu\text{m}$ als de houder 30 cm lang is. Is dit reëel te veronderstellen voor een dergelijk geavanceerd lasersysteem dat vast wel op anti-trillingsvoeten staat? We hopen op veel ingezonden stukken!

Peter van Capel & Erik Langereis
Foto's EL

Blondies

van Nigella Lawson (uit KITCHEN)

Ingrediënten

- 200 g havervlokken
- 100 g bloem
- 1/2 tl natriumbicarbonaat (te koop o.a. bij de toko)
- 150 zachte boter
- 25-100 g basterdsuiker*
- 1 blikje (400 g) gecondenseerde melk
- 1 ei
- +/- 170 g chocoladechips
(of gewoon in stukken gehakte chocola)

Benodigheden

Een bakblik van 23*23 cm, met aluminiumfolie erin.

1. Verwarm de oven voor op 180 graden
2. Combineer in een kleine mengkom de havervlokken, de bloem, en het natriumbicarbonaat.
3. Klop in een grote kom de boter met de suiker romig (dit duurt een minuut of vijf, de kleur moet echt lichter worden). Klop de gecondenseerde melk erdoor, en daarna het ei.
4. Meng de chocolade erdoor.
5. Bak 35 minuten. Mocht de bovenkant te snel te bruin worden: folie erover. De chocola zal waarschijnlijk naar de bodem gezakt zijn - dat is helaas niet te voorkomen.

* Over de suiker:

Nigella gebruikt 100g. De gecondenseerde melk is ook zoet, en het was me samen iets te veel van het goede. Toen ik het recept echter herhaalde met een drastisch verminderde hoeveelheid suiker (25g) ging de heerlijke, zachte en sappige structuur verloren. De lezer mag dus zelf kiezen tussen iets smeueriger of iets minder zoet.

Ken
jij ook een lekker
recept ".... voor
bij de koffie"? Stuur het
naar H.J.vanDriel@uu.nl
en oogst eeuwige
roem

Drukbezochte receptie

Op 1 januari 2010 was het precies 75 jaar geleden dat de fysicus Prof. Leonard Ornstein en de microbioloog Prof. Albert Kluyver met steun van de Amerikaanse Rockefeller foundation de biofysische onderzoeksgroep in Utrecht startten. Deze groep is de oorsprong van de huidige Moleculaire Biofysica van het departement Natuurkunde. Een goede reden om hier bij stil te staan en dit te vieren.

Op 1 april jl. hadden wij in verband met dit 75 jarig jubileum een jubileumreceptie georganiseerd in de serre van de botanische tuinen van de Universiteit Utrecht. Ongeveer 90 personen waaronder oud-studenten, technici, promovendi, hoogleraren en collega's bezochten de informele receptie.

De oudste bezoeker was ongetwijfeld Prof. Dr. Joop Goedheer, emeritus hoogleraar van de groep, met zijn leeftijd van 91½ jaar. De receptie was buitengewoon geslaagd; veel mensen zagen elkaar weer voor het eerst in jaren en hadden veel stof om bij te praten. Om niet helemaal voorbij te gaan aan de wetenschappelijke kant van de groep hadden we ook een postersessie georganiseerd met elf posters over recent werk. Het is begrijpelijk dat dit niet het drukst bezochte onderdeel van de jubileumreceptie

was. Toch was het voor sommige bezoekers een prikkel om verder te praten over het onderzoek. Al met al kunnen we terugkijken op een bijzonder geslaagde dag. Ik kijk nu al uit naar het 100 jarig jubileum.

In verband met het jubileum heeft Gijs van Ginkel een boekje samengesteld over de historie van de groep. Naast een gedetailleerde beschrijving van de geschiedenis van de groep bevat het boekje vele bijdragen van (oud) medewerkers met hun persoonlijke visies en anekdotes. Belangstellenden

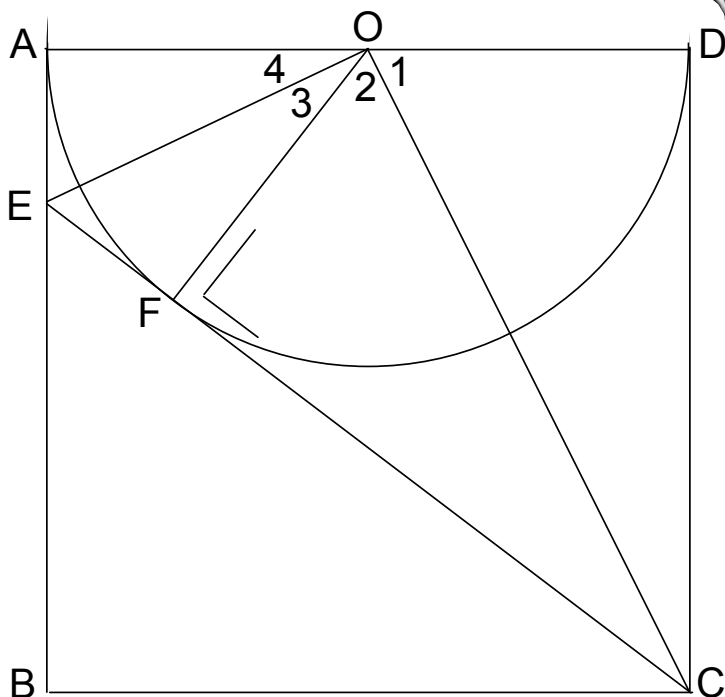
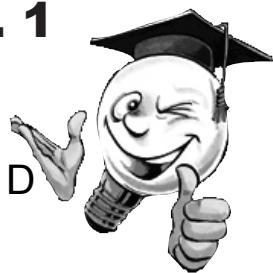

Receptie in de kassen van de botanische tuinen

kunnen een kopie opvragen bij ons secretariaat (tel. 2952) of een pdf van het boekje downloaden <http://web.science.uu.nl/MBF/mbf-img/75%20years%20Molecular%20Biofysica%20in%20Utrecht.pdf>

Hans Gerritsen
Moleculair Biofysica

Oplossing puzzel Fylakra nr. 1

Raaklijn CF = Raaklijn CD = 1 en hoek F = 90 graden = hoek D. Dus driehoek CDO is congruent met driehoek CFO, waaruit volgt: Hoek O_1 = Hoek O_2

Raaklijn EA = Raaklijn EF en Hoek A = 90 graden is Hoek F. Dus driehoek OAE is congruent met driehoek OFE, waaruit volgt: Hoek O_3 = Hoek O_4

Dus: Hoek EOC = 90 graden en Hoek O_4 = Hoek OCD

Daardoor is driehoek OAE gelijkvormig met driehoek CDO en dus geldt:

$$OA : CD = AE : DO \Rightarrow \frac{1}{2} : 1 = AE : \frac{1}{2} \Rightarrow AE = \frac{1}{4} \text{ en dus } BE = \frac{3}{4}$$

Dus: Het oppervlak van driehoek BCE is gelijk aan $\frac{3}{8}$

Winnaar:

Er kwamen op deze puzzel 5 juiste antwoorden binnen. Jan Kuperus is de gelukkige winnaar geworden van de fles wijn, hij kan hem komen afhalen bij de eindredacteur.

Selma Huisman

Vlak voor de Kerst, op 21 december 2010, verdedigde Selma Huisman met succes en met verve haar proefschrift: “On multiple equilibria of the global ocean circulation and the preference for North Atlantic sinking”.

Het oorspronkelijke onderzoeksproject waarop Selma was gestart had als titel: On the Indian Ocean's role in the global thermohaline circulation (THC). De overeenkomst is dat beide gaan over de mondiale oceaancirculatie. De verleidingen van multiple evenwichten en hopf-bifurcaties waren echter zo groot dat daar het uiteindelijke onderzoek zich op gericht heeft.

Het centrale probleem in het proefschrift was om de asymmetrie van de mondiale oceaancirculatie te verklaren. Die kenmerkt zich door het waargenomen en gemodelleerde feit van een sterke voorkeur van de verticale circulatie voor zinken in de Noord Atlantische Oceaan en niet-zinken in de Noordelijke Stille Oceaan. Dat is een probleem waar al enkele generaties fysisch oceanografen hun tanden op hebben stukgebeten. Ook in Selma's proefschrift wordt niet het laatste woord erover gesproken, maar er is wel een aantal nieuwe argumenten en concepten aangedragen die bruikbaar zijn voor een toekomstige complete theorie.

Het proefschrift is helder opgebouwd en start met een hoofdstuk over het concept van selectie van oplossingen. Dit wordt gevolgd door een studie van de multiple equilibria in de oceaancirculatie, waaronder de bekende “ocean conveyor belt” oplossing,

die ruwweg de huidige oceaancirculatie beschrijft, maar ook de ‘collapsed state’ van de circulatie, waarvan waarschijnlijk tijdens de ijstijden sprake was. In enkele daarop volgende hoofdstukken worden vervolgens argumenten gegeven voor de stelling dat de huidige oceaangeometrie, met een relatief smalle Atlantische Oceaan, de bepalende factor voor de asymmetrie van de circulatie is en dat de oppervlakte zoetwaterflux daaraan ondergeschikt is. Een belangrijke consequentie hiervan is dat bij een andere configuratie van de continenten in het verre verleden ook een totaal andere evenwichtscirculatie met bijbehorend ander klimaat mogelijk was.

Tenslotte is nog een indicator geformuleerd om een multiple equilibrium regime te herkennen met een plausibel fysisch mechanisme en is veel plezier en inzicht voortgekomen uit een afstudeerproject samen met student Vincent Kamphuis waarbij de resultaten van een klimaatmodel waar de aarde andersom draait zijn geanalyseerd.... Er zijn intussen twee hoofdstukken gepubliceerd in toptijdschriften en twee artikelen zijn onder review. Een mooi resultaat!

Selma begon als eerstejaars Natuurkunde-studente in Utrecht en ik herinner mij haar nog goed van het college Inleiding Fysische Oceanografie waarin zij letterlijk een groot enthousiasme en interesse uitstraalde. Die positief stralende houding heeft zij door de hele studie weten vast te houden en het was voor iedereen dan ook een plezier om met Selma samen te werken. Binnen de oceaan-groep en het hele IMAU was zij uiteraard

Selma Huisman
met haar paranim-
fen Paul (links)
en Jan

heel positief aanwezig, ook op sociaal en sportief vlak. Het IMAU is er sinds zij weg al een stukje minder gezellig op geworden.

Een lange termijn koers voor de toekomst na de promotie heeft Selma nog niet gekozen. Een aantrekkelijke aanbieding uit Ha-

waï heeft zij niet geaccepteerd o.a. omdat zij ook haar andere talenten eerst verder wil ontplooien. We zijn natuurlijk benieuwd welke richting zij uiteindelijk uitgaat en wensen Selma daarbij veel succes.

Will de Ruijter

Nico Kuipers met pensioen

Op donderdag 10 maart j.l. nam Nico Kuipers, na meer dan 40 dienstjaren, in de kof-fiecorner van “zijn” Ornstein Lab, afscheid van zijn collega's en “gasklanten”, om van zijn pensioen te gaan genieten. Bij deze gelegenheid werd hij o.a. toegesproken door Joost Petrusma van Facility Management, de afdeling waar de gassen (cryogeen of anderszins) van Natuur- en Sterrenkunde de laatste jaren toe behoorden. Als afscheids-cadeau kreeg hij uit handen van Joost een boek met foto's en herinneringen van zijn collega's. Onderstaand de tekst die Paul Jurius voor het boek verzorgd heeft.

Ik leerde Nico kennen in een periode waarin ik als instrumentmaker, in de toenmalige I.G.F. werkzaam was. Nico kwam regelmatig in de werkplaats voor de speciale gassen. Maakte hier en daar een praatje en ging koffie drinken bij Piet Engels, een van de medewerkers van de glasin-

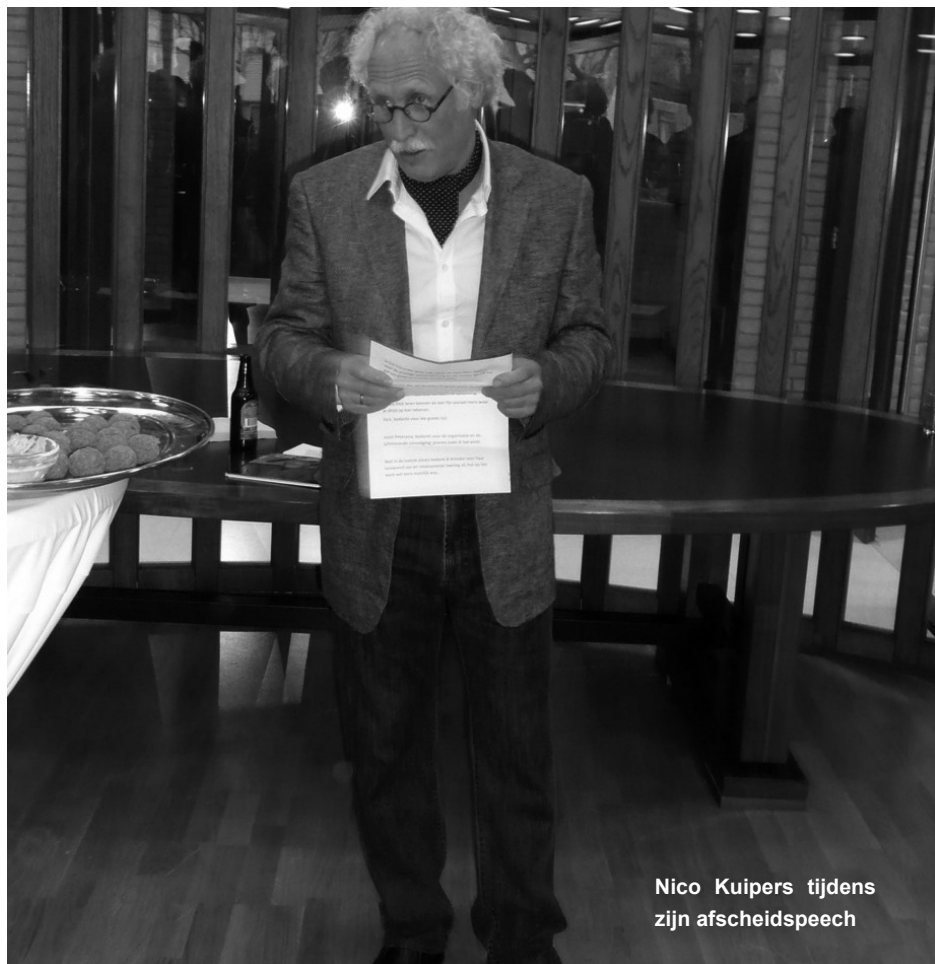
strumentmakerij. Waarop ik wel eens vroeg aan collega's: “wie is die man met die baard”. Daar antwoordde ze op met: “Dat is Nico onze gasboer”. Later begreep ik dat Nico zich bezig hield met de gassen in het Ornsteinlab.

In 2006 werd door het vertrek van Johan Keyzer mijn takenpakket gewijzigd door toevoeging van de zorg voor de helium en stikstofinstallatie en werd daar als technisch supervisor een dag in de week gestationeerd.

Stil en bescheiden, maar bekend en gewaardeerd bij een grote klantenkring beheerde Nico het domein van de cryogene gassen. Samen met dhr. Jan van Eijk, en later alleen, zorgde hij ervoor dat de installaties blijven draaien en er altijd voldoende gas aanwezig was.

Joost Petrusma (r) biedt
Nico het fotoboek aan

**Nico Kuipers tijdens
zijn afscheidspeech**

Hij bediende de heliummachine en zorgde dat er altijd voldoende vloeibaar helium beschikbaar was. Naast het lab leverde hij ook aan andere universitaire groepen en aan het SRON. Veiligheid bij het omgaan met gas- sen was een belangrijk punt voor hem, dat hij zonder veel ophef duidelijk maakte. Op die manier instrueerde hij nieuwe medewerkers, maar ook bv. de dokterdienst die regelmatig een beetje vloeibare stikstof kwamen halen voor het verwijderen van menselijk

ongemak, zoals wratten. Hij wist goed duidelijk te maken wat de gevolgen zijn als er een thermoskannetje met vloeibare stikstof omvalt in de auto, bij een scherpe bocht of botsing.

Ik heb de samenwerking met Nico op prijs gesteld en gewaardeerd en wens dat hij met plezier nog lange tijd van zijn pensioen zal genieten samen met Anneke. Het ga je goed.

Paul

Vaste prijs

Iedere dinsdagochtend voordat ik naar de Uithof fiets koop ik de wekelijkse voorraad groente, fruit, kaas en brood op de markt bij ons om de hoek op het plein. Het is niet zo'n mooi plein - op alle andere dagen is het een parkeerplaats, en middenop het plein staat een rare zuil met een nog veel raarder kunstwerk. Een soort metalen bol met driehoekige vleugels. Vijftig jaar geleden, toen het plein werd aangelegd, was het denk ik een prachtig vooruitstrevend kunstwerk, symbool voor de techniek en de vooruitgang. Een beetje zoals de eerste gebouwen op de Uithof, die waren destijds waarschijnlijk ook heel mooi.

Maar goed, over die markt - ik ben altijd heel blij dat een paprika of een pond boeren belegen een vaste prijs heeft die iedereen ervoor moet betalen. Misschien bent u wel eens in Tunesië geweest, of in Marokko, en als je daar iets wilt kopen op een markt moet je verplicht meedoen met een rituele klucht van wederzijdse verontwaardiging voordat je uiteindelijk een kwart van de oorspronkelijke vraagprijs betaalt. Of, zoals ik, flink afgezet wordt. Want onderhandelen kan ik niet. Wil ik ook niet.

Gelukkig heb ik een vriendin die onderhandelen heel leuk vindt want we hebben laatst een huis gekocht. Zodra je dat doet stap je een schimmige wereld binnen waar niets een vaste prijs heeft. Aanvankelijk was ik in de naïeve veronderstelling dat je alleen wat hoefde te handjeklappen met de makelaar, maar al spoedig ontdekte ik dat het dan pas echt begint: afdingen op afsluitprovisies, rentepercentages (gewoon bij een nette bank!), stukadoors die "rond etenstijd" willen komen en "geen bonnetje geven". En als klapstuk de semi-criminele wereld van de keukenboeren. Achter de keurige, ietwat schreeuwerige façades van de meubelboulevard gaat een 'Ndrangheta-achtige organisatie schuil die geen groter geluk kent dan argeloze klanten een poot uit te draaien. Die wuiven met reischeques en iPads en gratis solaría.

Hoe dan ook, na een intensieve kennismaking met deze curieuze kant van Nederland zijn we dan eindelijk afgelopen weekend verhuisd. Genieten we van ons eerste huis met een trap, en een tuin! Gisteravond zaten we buiten in die tuin een ijsje te eten. Niet omdat het nou zo lekker warm was, maar gewoon omdat het

kón. Terwijl ik met veel voldoening vaststelde dat we nog steeds op loopafstand van de markt wonen, keek mijn vriendin tevreden door de achterdeur naar onze glimmende nieuwe keuken. Misschien zelfs wel naar de vaatwasser, die we er gratis bijkregen.

COLUMN

Het David de Wied gebouw feestelijk geopend

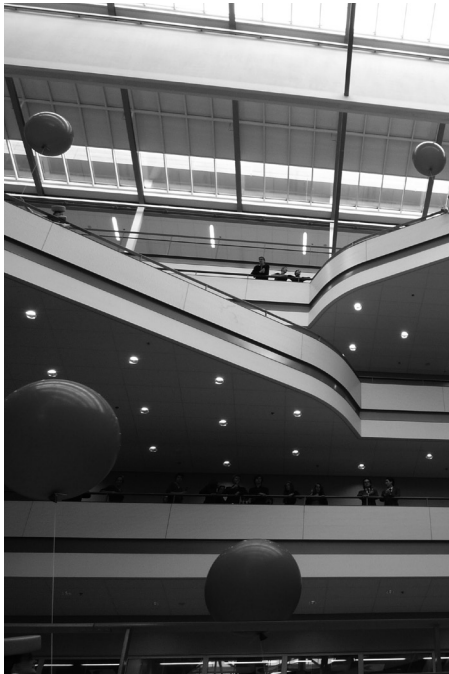
Vrijdag 15 april om vier uur was het dan zo ver. Het David de Wiedgebouw werd geopend. Het feestje had ook nog een link met het 375-jarig bestaan van de universiteit, 50 jaar Uithof en met het Utrecht Sciencepark. Van dit laatste kon eenieder een informatiepakket meenemen.

Het moet gezegd, het De Wiedgebouw leent zich uitstekend voor een feestje met de diverse overlappende balkons en de grote open middenruimte. Bij de entree een bar waar heel kort lustrumbier te krijgen was. De smaak was te goed. Verder op een van de balkons een podium voor de band. Deze heeft gelijk de akoestiek getest, en die is ook prima.

De ruimte met de flexwerkplekken was omgetoverd tot een podium, waar de decaan van bètawetenschappen de openingsrede hield en later een modern dansperformance werd opgevoerd. De dames met de grote rode ballonnen en de op Edammers lijkend hoofdtooien waren al subtiel aanwezig vanaf de start en vormden door het hele gebouw een soort subtiel decor voordat de performance begon. Het einde van de dansperformance kwam met een klap en rode confetti.

Gerrit van Meer, decaan van de faculteit
tijdens zijn speech

Er was veel belangstelling voor de opening vanuit alle partijen op het Sciencepark. De balkons waren zeer goed gevuld en de inwendige mens werd goed verzorgd. Velen maakte gebruik van de mogelijkheid plaatsen te bezoeken die tijdens normaal gebruik van het gebouw gesloten zijn.

Na vrijdag de 15de is het gebouw weer voor de bewoners. Na veel voorbereiding en de nodige kritische geluiden, die meestal samenhangen met grote veranderingen, zijn ze behoorlijk tevreden. Niemand wil meer terug naar het Wentgebouw.

Zowel de universiteit als de faculteit Bètawetenschappen zijn een mooi, zeer bruikbaar en prettig gebouw rijker. In deze tijd waar veel alleen over geld gaat is dit toch iets wat motiveert.

Tekst en foto's: Dante Killian

